

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 106/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Antonom Hajdukom, Štúrova 101/5, Vranov nad Topľou, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 3 Cpr 1/2013 zo 7. októbra 2016, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 CoPr 1/2017 z 22. novembra 2017, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 CoPr 1/2017 z 15. marca 2018, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 44/2019 z 29. mája 2019 a postupom predchádzajúcim ich vydaniu a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED]

████████████████████ ████████████████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Cpr 1/2013 zo 7. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoPr 1/2017 z 22. novembra 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), uznesením krajského súdu sp. zn. 11 CoPr 1/2017 z 15. marca 2018 (ďalej len „opravné uznesenie“), ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 44/2019 z 29. mája 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) a postupom predchádzajúcim ich vydaniu.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde sa ████████████████████ (ďalej len „žalobkyňa“) domáhala voči sťažovateľovi vyslovenia neplatného skončenia pracovného pomeru, pričom v žalobe uviedla správny názov zamestnávateľa, avšak tento označila nesprávnym identifikačným číslom (ďalej len „IČO“) patriacim občianskemu združeniu, s ktorým sťažovateľ, ako aj žalovaná spolupracovali. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom zo 7. októbra 2016 tak, že vyslovil neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Okresný súd však v rozsudku neopravil IČO a označil žalovaného presne podľa žaloby. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom krajského súdu s tým, že krajský súd v záhlaví svojho rozhodnutia zmenil názov žalovaného podľa uvedeného IČO patriacemu danému subjektu. Predmetný rozsudok bol doručený do elektronickej schránky právneho zástupcu sťažovateľa, ktorý ho však vrátil súdu 27. februára 2018 s tým, že daný subjekt nikdy nezastupoval. Krajský súd preto opravným uznesením z 15. marca 2018 opravil svoje rozhodnutie a v záhlaví už uviedol názov žalovaného správne.

3. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že špecifikovanú zmenu vykonal krajský súd z vlastnej iniciatívy, odkazujúc na § 224 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), napriek tomu, že to žalobkyňa nikdy nenavrhla. Sťažovateľ následne napadol opravné uznesenie dovolaním, ktoré bolo odmietnuté uznesením najvyššieho súdu z 29. mája 2019

ako procesne neprípustné. Sťažovateľ v danej súvislosti uviedol, že dovolaním nenapadol rozhodnutie vo veci samej, keďže mu ako právnemu zástupcovi žalovaného nikdy nebol doručený rozsudok so správnym názvom, iba predmetné opravné uznesenie. Sťažovateľ je toho názoru, že rozsudok, ktorý mu bol doručený (s nesprávnym označením žalovaného), nebol v zmysle poučenia súdom oprávnený napadnúť dovolaním. Sťažovateľ taktiež nesúhlasí, že šlo o chybu v písaní, ak je uvedené IČO iného subjektu, hoci sídli na tej istej adrese. Skutočnosť, že na túto chybu prišiel právny zástupca sťažovateľa neskôr, nemôže byť sťažovateľovi na škodu, keďže zmätočnosť rozhodnutia zavinila evidentne žalobkyňa, ktorá bola v konaní navyše zastúpená advokátskou kanceláriou.

4. Sťažovateľ sa z uvedených dôvodov cíti ukrátený na svojich právach, pričom poukázal na § 133 ods. 2 CSP, podľa ktorého sa právnická osoba v žalobe označuje názvom alebo obchodným menom, adresou sídla a IČO, ak je pridelené (§ 133 ods. 2 CSP). Je to kogentné ustanovenie zákona, od ktorého sa nemožno odchyliť. Súčasťou označenia účastníka v žalobe je aj identifikačné číslo, ak bolo pridelené, ktoré slúži na jednoznačnú identifikáciu právnickej osoby (R 9/2007). IČO je presným a jednoznačným identifikátorom osoby, ktorej bolo pridelené. Pri odstraňovaní vady žaloby spočívajúcej v neúplnom, nepresnom alebo nejednoznačnom označení obchodného mena účastníka musí súd prihliadať aj na v žalobe uvedené identifikačné číslo (K 51/2008).

5. Žalobkyňa v podanej žalobe identifikovala žalovaného v tom čase správnym názvom, správnym sídlom, ale nesprávnym IČO. Dôležitosť uvedenia správneho IČO sa plne prejavila v konaní pred odvolacím súdom. Žalovaný označený žalobkyňou v žalobe právne neexistuje, teda neexistuje pasívne legitimovaný subjekt ako účastník konania. Krajský súd vo svojom rozhodnutí bez návrhu z vlastnej iniciatívy správne a presne označil subjekt, ktorý zodpovedal pridelenému IČO, ktoré uviedla žalobkyňa vo svojej žalobe. Krajský súd následne v napadnutom opravnom uznesení opravil označenie žalovaného nad rámec toho, ako mu to zákon dovoľuje. Opravil nielen názov, čo mu podľa sťažovateľa zákon dovoľuje, keďže mu ten názov uviedla aj žalobkyňa v žalobe, ale svojvoľne opravil aj IČO, čo mu podľa sťažovateľa zákon nedovoľuje.

6. Sťažovateľ je toho názoru, že nesprávnym označením nebol označený subjekt žalovaného, ktorý výpoveď dal, teda nejde o vadu nezrozumiteľnú ani neurčitú, ani o preklep. Ide o jasne definovanú osobu s nesprávnym IČO, ktoré však reálne existuje. Ide vyložene o pomýlené IČO a jednoznačne o chybu žalobkyne, a nie súdu. Podľa názoru sťažovateľa možno tento nedostatok riešiť len novým konaním. Žalobkyňa spôsobila zmätočnosť rozhodnutia, ktoré však súd nemôže svojou činnosťou suplovať. Žalobkyňa dokonca nikdy a ani dosiaľ sama nepodala návrh na odstránenie tejto vady a napriek tomu súd rozhodol z vlastnej iniciatívy bez opory v zákone.

7. Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd pri prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu z 22. novembra 2017 v spojení s opravným uznesením krajského súdu z 15. marca 2018. Následne žiadal, aby ústavný súd vo veci samej nálezom vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu, opravným uznesením krajského súdu, ako aj uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí. Sťažovateľ žiadal tieto rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ si zároveň uplatnil náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta porušenie čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu

15. Sťažovateľ prostredníctvom ústavnej sťažnosti napadol rozsudok okresného súdu zo 7. októbra 2016, ktorým určil, že výpoveď z pracovného pomeru je neplatná, pracovný pomer stále trvá a súd žalobu v časti nároku na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti však nenapadol samotný výsledok konania, ale skutočnosť, že okresný súd v záhlaví rozsudku nesprávne uviedol pri žalovanom IČO iného subjektu, nie IČO žalovaného.

16. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

17. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd preto automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tých základných práv alebo slobôd, porušenie ktorých namieta, sa mohol sťažovateľ domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

18. Uvedený princíp subsidiarity bol rovnako premietnutý aj do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

19. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnutý rozsudok okresného súdu zo 7. októbra 2016 bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe odvolania sťažovateľa. O predmetnom odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 22. novembra 2017 tak, že rozsudok okresného súdu vo výrokoch I a II potvrdil. Pre rozhodnutie ústavného súdu v danej časti je teda podstatné, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol podrobený zákonnému prieskumu zo strany senátu krajského súdu, teda bol v danom prípade dodržaný princíp subsidiarity, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

20. Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu, a preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu z 22. novembra 2017 a opravným uznesením krajského súdu z 15. marca 2018

21. Ústavná sťažnosť smeruje rovnako aj proti rozsudku krajského súdu z 22. novembra 2017, ktorý ako súd odvolací potvrdil vo výroku I a II rozsudok okresného súdu. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nenamieta samotný obsah daného rozsudku, ale skutočnosť, že krajský súd v záhlaví daného rozhodnutia nesprávne označil žalovaného na základe IČO uvedeného v rozsudku okresného súdu. Ako žalovaného tak neoznačil zamestnávateľa žalobkyne, ale občianske združenie, ktoré s daným subjektom spolupracovalo. Sťažovateľ na danú chybu prišiel vtedy, keď mu krajský súd tento rozsudok

doručil a právny zástupca sťažovateľa ho vrátil súdu s upozornením na danú chybu. Krajský súd následne opravným uznesením z 15. marca 2018 opravil predmetnú chybu a zmenil záhlavie žalovaného správne. Sťažovateľ taktiež nesúhlasí aj s obsahom daného opravného uznesenia, proti ktorému rovnako smeruje ústavná sťažnosť. Je toho názoru, že krajský súd konal svojvoľne a v rozpore so zákonom.

22. Ústavný súd pred samotnou analýzou rozhodnutí krajského súdu poukazuje na § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd nebol oprávnený podrobiť ústavnému prieskumu samotný obsah rozsudku krajského súdu z 22. novembra 2017, keďže sťažovateľ ho vo svojej ústavnej sťažnosti nespochybnil. Spochybnil však tú skutočnosť, že krajský súd v záhlaví rozhodnutia označil nesprávny subjekt podľa identifikačného čísla označeného v záhlaví rozsudku okresného súdu. Túto chybu (nesprávne IČO v rozhodnutí okresného súdu) však sťažovateľ postrehol až pri doručení napadnutého rozsudku krajského súdu, na ktorú krajský súd upozornil. Krajský súd preto vydal opravné uznesenie, ktorým danú nesprávnosť opravil. Ústavný súd preto obmedzil ústavný prieskum na skutočnosti týkajúce sa sťažnostných námietok, t. j. obmedzil ho na preskúmanie postupu krajského súdu v súvislosti s vydaním opravného uznesenia vrátane jeho samotného obsahu.

23. Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí ústavný súd konštatuje, že krajský súd nevydal opravné uznesenie svojvoľne, ale odkazujúc na § 224 CSP, podľa ktorého súd kedykoľvek, aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave súd vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

24. Ústavný súd konštatuje, že s argumentom sťažovateľa, že nesprávnym označením žalovaného vznikli pochybnosti o jeho pasívnej legitímácii, nemožno súhlasiť. Od počiatku predmetného súdneho konania neboli žiadne pochybnosti o tom, kto bol v konaní žalovaný. Je jednoznačné, že žalobkyňa vo svojej žalobe uviedla okrem nesprávneho identifikačného čísla ostatné údaje správne, okresný súd viedol konanie priamo s tým žalovaným, s ktorým konať mal, a jeho pasívna legitímácia v konaní nikdy spochybňovaná

nebola. Nezanedbateľným faktom je to, že právny zástupca žalovaného si počas celého konania pred okresným súdom nesprávne uvedené IČO nevšimol, či už v žalobe alebo v samotnom rozsudku okresného súdu, a na danú nesprávnosť prišiel až po doručovaní rozsudku krajského súdu.

25. Ústavný súd rovnako nemôže akceptovať argument sťažovateľa, že žalobkyňa o opravu nežiadala a súd konal svojvoľne. Je totiž nepochybné, že vydaním opravného uznesenia išlo len o opravu zrejmej nesprávnosti. Krajský súd pri tejto oprave nepostupoval arbitrárne, ale využil zákonom vymedzený priestor zakotvený v § 224 CSP. Opraviť tak možno ktorúkoľvek časť rozhodnutia kedykoľvek, teda aj po právoplatnosti rozsudku. Účelom zakotvenia daného ustanovenia bolo napravenie pochybení, ktorých sa dopustil súd pri písomnom vyhotovovaní rozhodnutia. Obmedzením vo vyhotovení novej opravy je skutočnosť, že súd takýmto spôsobom nemôže opraviť vecnú vadu žaloby ani taký nedostatok podania sporovej strany, ktorý spôsobuje nesprávnosť samotnej podstaty rozsudku. Keďže v danom spore nebola pochybnosť, kto je pasívne legitimovaný, nemožno daný nedostatok považovať za natoľko závažný, že by spôsobil nesprávnosť celého rozsudku.

26. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že medzi sťažnostnou argumentáciou a označenými právami absentuje príčinná súvislosť. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu z 22. novembra 2017, ako aj v časti smerujúcej proti opravnému uzneseniu krajského súdu z 15. marca 2018 podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu

27. Sťažovateľ napokon prostredníctvom ústavnej sťažnosti napadol aj uznesenie najvyššieho súdu z 29. mája 2019, ktorým odmietol podané dovolanie v zmysle § 447 písm. c) CSP, keďže smerovalo len proti opravnému uzneseniu z 15. marca 2018, teda nie proti rozsudku vo veci samej. Sťažovateľ sa s týmto argumentom nestotožňuje,

keďže podľa jeho názoru rozsudok vo veci samej, ktorý by obsahoval správne údaje, mu nikdy doručený nebol.

28. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (m. m. II. ÚS 324/2010).

29. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

30. Poukazujúc na uvedené, ústavný súd ozrejmuje, že pri posudzovaní rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorými odmietne dovolanie, je jeho úlohou zistiť, či právny názor, na základe ktorého najvyšší súd odmietol predmetné dovolanie, bol najvyšším súdom aplikovaný ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru. Z uvedeného je zrejmé, že jeho úlohou preto nie je skúmanie správnosti skutkových zistení všeobecných súdov, ale zistenie, či najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom ozrejmil dôvody odmietnutia dovolania.

31. Ústavný súd konštatuje, že argumenty sťažovateľa nemožno považovať za relevantné, keďže dovolanie smerovalo výlučne proti opravnému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 11 CoPr 1/2017 z 15. marca 2018, ktorým bola opravená zrejma nesprávnosť

v rozsudku krajského súdu. Ústavný súd nemôže akceptovať argument týkajúci sa toho, že mu nebol doručený rozsudok s opravenými (správnymi) údajmi žalovaného. Súd pri vydávaní opravných uznesení dodatočne neopravuje aj prvopis rozhodnutia vo veci samej, ale oprava sa v opravovanom rozsudku vykoná spravidla tak, že opravné uznesenie sa doručuje sporovým stranám a následne sa opravné uznesenie pripojí do súdneho spisu a na prvopise rozsudku sa uvedie odkaz na čísla listu, pod ktorým je opravné uznesenie pripojené k súdnemu spisu.

32. Keďže dovolanie smerovalo proti opravnému uzneseniu, t. j. nesmerovalo voči rozhodnutiu vi veci samej, ale proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, ústavný súd nevyhodnotil postup najvyššieho súdu pri odmietnutí dovolania za arbitrárny ani svojvoľný. Najvyšší súd postupoval pri posudzovaní dovolania v zmysle príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených základných práv už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

33. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti týkajúcej sa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Vzhľadom na omietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu